

Min-Jun täyttää mitat

Kelly Hunsaker

Perustuu tositapahtumaan

”Jeesus, lasten ystävä Meitä rakastaa” (Lasten laulukirja, s. 37).

Min-Jun katseli Likkunasta pilviä. Näyttää siltä, että huomenna sataa”, hän sanoi.

Isoisä nosti katseensa sanomalehdestään ja nyökkäsi. Oli loppukesä Soulessa Etelä-Koreassa, ja sadekausi oli alkanut.

Min-Jun laittoi sateenvarjon sunnuntaivaatteidensa viereen. ”Meidän täytyy varmaan lähteä huomenna aikaisin aamulla.”

Isoisä hymyili. ”Hyvä idea. Meidän täytyy kävellä pidempää reittiä siltä varalta, että alempana oleva tie tulvii.”

”Luuletko, että kirkkorakennus on kunnossa?” Min-Jun kysyi. Viime

vuonna alakertaan oli tulvinut vettä sadekauden aikana.

”Kyllä”, isoisä sanoi. ”Mutta eipä rukoilemisesta ole koskaan mitään haittaa.”

”Sitten minä rukoilen tänä iltana kirkon puolesta. Ja että pääsemme perille turvallisesti. *Jal-ja-yo* (hyvää yötä).” Min-Jun kumarsi ja meni nukkumaan.

Aamulla he lähtivät asunnosta varhain. Min-Jun katsoi ylös tummia pilviä, jotka täyttivät taivaan.

”Kuljetaan uskossa”, isoisä sanoi.

Min-Jun seurasi isoisää ylös kapeaa portaikkoa, joka kulki heidän asuntonsa lähellä pitkin kukkulan rinteitä. Huipulla he pysähtyivät hetkeksi vetämään henkeä. Heidän valkoiset paitansa olivat jo kastuneet, koska ilma oli niin kosteaa.

Isoisä ojensi kätesensä tunteakseen ensimmäiset sadepisarat. ”Tunnetko sen? Sade on alkamassa.”

He avasivat sateenvarjot. Siinä vaiheessa kun he pääsivät seuraavan portaikon luo, satoi jo rankasti. Min-Jun siristeli silmiään nähdäkseen sateen läpi kunkin askelman. ”Voi ei!” hän huudahti liukastuessaan ja kaatuessaan maahan polvi edellä.

”Satutitko itsesi?” isoisä kysyi. Hän kumartui katsomaan Min-Junin housuihin tullutta reikää.

”Se on vain naarmu”, Min-Jun sanoi ääni väristen.

”Puhdistetaan se kirkossa”, isoisä sanoi.

Min-Jun ja isoisä kiipesivät loput portaat ja kääntyivät ylänkötielle.

”Täällä tuulee rajummin”, isoisä sanoi puristaen

tiukasti sateenvarjoaan. Min-Jun pystyi hädin tuskin pitelemään käsissään omaa sateenvarjoaan. Yhtäkkiä tuli tuulenpuuska ja käänsi sateenvarjon ylösalaisin repäisten sen hajalle saumoista. Min-Junin hartiat lysähtivät.

Isoisä kohotti omaa sateenvarjoaan. ”Tule minun sateenvarjoni alle. Olemme miltei perillä.”

Min-Jun ja isoisä kulkivat saman varjon alla, mutta se ei suojannut paljoakaan jatkuvalta sateelta. Kun he tulivat kirkon lähelle, Min-Jun kuuli musiikkia.

”He ovat jo aloittaneet!” Min-Jun juoksi pääoville. Silloin hän näki ovien lasissa oman kuvajaisensa. Hänen

JATKA YRITTÄMISTÄ

”Evankeliumin hienous on siinä, että meitä palkitaan *yrittämisestä*, vaikka emme aina onnistukaan.”

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdenoista apostolin koorumista, ”Huomenna Herra tekee teidän keskeillänne ihmetekoja”, *Liahona*, toukokuu 2016, s. 126.

hiuksensa olivat sotkussa ja valuivat vettä, hänen housunsa olivat repeytyneet ja hänen kenkensä olivat kuraiset. Hän vetäytyi pois ovien luota ja perääntyi alas portaita.

”En... en voi mennä sisään”, Min-Jun sopersi.

”Voit aivan hyvin”, isoisä sanoi.

”Mutta minä olen aivan likainen ja märkä!”

Isoisä katsoi Min-Junia ja sitten aitaan kiinnitettyä sademittaria.

”Sadetta on helppo mitata, Min-Jun, mutta kuinka me mittaamme itseämme?”

Min-Jun katseli isoisää silmiään räpytellen.

”Sinä näet kuraiset kengät, naarmuuntuneen polven ja sotkuisen tukan ja luulet, ettet ole paljonkaan arvoinen”, isoisä sanoi. ”Mutta Jeesuksella

Kristuksella on parempi tapa mitata. Hän näkee sydämesi ja tietää, että teet oikein. Jos mittaat itseäsi Hänen tavallaan, huomaat, että se mitta on aivan täynnä.”

Min-Jun katsoi sademittaria. Vesi nousi jatkuvasti sadepisaroiden myötä. Hän ajatteli sitä, kuinka kovasti hän oli uurastanut päästäkseen kirkkoon ja kuinka lämpimältä ja onnelliselta hänestä tuntui, kun hän oli siellä. Hän ajatteli sitä, kuinka paljon hän rakasti Vapahtajaa ja kuinka paljon Vapahtaja rakasti häntä.

Min-Jun halasi isoisää, ja yhdessä he astelivat kirkkoon. ■
Kirjoittaja asuu Coloradossa Yhdysvalloissa.